

Ζημιές στο δήμο Πεταλιδίου

Η σφοδρή καταιγίδα που έπληξε την 14η Σεπτεμβρίου 2009 το δήμο Πεταλιδίου δημιούργησε μεγάλες ζημιές. Ζημιές που ανέρχονται πάνω από 500.000 ευρώ. Το μεγαλύτερο μέρος της ζημιάς έγινε στο αγροτικό οδικό δίκτυο που βρισκόταν στη φάση ολοκλήρωσης της συντήρησης του αγροτικού οδικού δικτύου. Τα έντονα καιρικά φαινόμενα της 14ης Σεπτεμβρίου είχαν ως αποτέλεσμα να οδηγήσουν σε κατολισθήσεις, διάβρωση του εδάφους και να προξενήσουν βλάβες στα τεχνικά έργα. Προξένησαν, επίσης, βλάβες στα δίκτυα ύδρευσης, ενώ μέσα στο Πεταλίδι πλημμύρισε ένα ρέμα. Μεγάλη ήταν η ζημιά στη συκοκαλλιέργεια και στην αμπελοκαλλιέργεια. Για την πρώτη το ποσοστό ξεπέρασε το 70%, αν συνυπολογιστεί πως της κακοκαιρίας προηγήθηκαν και άλλες βροχές. Όσον αφορά στην αμπελοκαλλιέργεια, οι ζημιές, κατά περιοχή, σύμφωνα με μια πρόχειρη εκτίμηση, ανήλθαν στο 50-60%.

Τα χωριά μας παλιότερα

«Η μεγάλη φτώχεια, πολλές φορές ανάγκαζε μερικούς να κλέβουν ακόμα και τα σύνεργα (υνιά, ξινάρια, κασμάδες, αξίνες κ.α.) των συγχωριανών τους. Και γι' αυτό όταν νύχτωνε και αμπόлагαν τα ζευγάρια τα έκρυβαν μέσα στο χώμα. Στις παρυφές των Κοντοβουνίων, ο φόβος και ο τρόμος των χωρικών ήταν ο αρχικλέφτης ο «Λίβας». Κάποτε, μόλις ήρθε η ώρα να φύγουν οι σέμπροι που σπέρνανε, λέει ο ένας στον άλλο: «Κρύφ' τα, ρε Λάμπρο, μην έρθει και μας τα πάρει ο παλιοκερατάς ο Λίβας». Και τότε από το απέναντι κοτρώνι που παραφύλαγε απαντάει ο Λίβας: «Για σκέπασ' τα καλά στο όργωμα εσύ ρε έξυπνε, να ειδοούμε θα γλιτώσουμε;» Τις πιο πολλές φορές το κακό εθεράπευαν οι παπάδες με τις απειλές τους για αφορεσμό: «Όποιος διάκε και πήρε τα σύνεργα του Κομπερού, αντρώπου πολυφαμελίτη που μικρανασταίνει, να πάει ταχιά να τα ματαβάλει στη θέση τους. Ο άντρωπος θα μείνει άσπαρτος και θα σας αφορέσω». Το κακό διορθωνότανε. Αλλά εξόν από αυτές τις μικροκλοπές υπήρχαν και οι μεγάλες. Άλογα, βόιδα, σέρφες, τράγοι, ήταν στο στόχαστρο των αρχικλεφτών. Πρύτανης, ο Βαγγέλης ο Χαλικιάς από τη Βούταινα. Κατώτεροι, ο Λιάς ο Τσάκαλης και οι Καλατζήδες από τα Κοντογόνια, ο Στραβοκέφαλος από του Χαμουζά, ο Παλιβάς (Κορμάς) από του Κεφαλινού, ο Παιδεμενιώτης από το Κουτίφαρη και πολλοί άλλοι που τους έλεγαν και «αλογοσούρτες». Ο Χαλικοβαγγέλης είχε φτερά στα πόδια και «έγδερνε τη γίδα τη νύχτα με το άστραμμα». Έζησε 100 χρόνια και στα τελευταία του, συνέχιζε αρκούμενος σε γαλόπουλα. Ήταν παμπόνηρος και πολλές φορές είχε ξεγελάσει και τους χωροφύλακες διώκτες του. Κάποτε σε έρευνα των χωροφυλάκων, για πειστήρια κλοπής ενός μοσχαριού, που όντως το είχε φάει, δεν πρόφτασε να κρύψει το κεφάλι του. Αμέσως σκαρφίστηκε να το βάλει μέσα στη νάκα του παιδιού. Την κρέμασε από το πατερό και το κούναγε. Στην ερώτηση των χωροφυλάκων απάντησε: «Τι λέτε, παιδάκια μου, άμα έκλεψα' γω το μουσχάρι, να φάου τα μυαλά αυτού που κουνάου». «Μή, μη παππούλη, μην κάνεις τέτοιο βαρύ όρκο», του απάντησαν οι χωροφύλακες και έφυγαν. Αλλά στα τελευταία του ήταν ένα «χάχαλο». Κάποια μέρα τον επισκέφθηκε ο Νίκος ο Κονόμος από το Κοντογόني-ο, με το παρατσούκλι, ταξίαρχος των βαρελοφρόνων-και τον ρώτησε: «Πώς είσαι, μπάμπια-Βαγγέλη;» «Καλά ήμουνα, Νίκο μου, αλλά τις προάλλες διάκα απάνου στου Νηραιώνε τον οβορό και με πήρε μπάλα με τη νουρά του κείνος ο σκύλος που έχουνε ο 'μούργος' και 'έγινα σάψαλο'». (απόσπασμα από το βιβλίο του συμπατριώτη μας Πάνου Κοσμοπούλου «Μεσσηνιακή Παράδοση Βίου»).

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Ο γιατρός Αντώνιος Μάστορας

Ο Μάστορας Αντώνιος του Αθανασίου γεννήθηκε στο Βλάση το 1903. Είναι ο πρώτος Βλασαίος ο οποίος έσπασε την παράδοση και άλωσε τις πανεπιστημιακές πύλες και μάλιστα την ιατρική. Για σειρά δεκαετιών ήταν ο πλέον φημισμένος γιατρός της Βουφράδας και ολόκληρης της Μεσσηνίας. Είχε γεννηθεί από τη φύση με το χάρισμα του Ασκληπιού, του Ιπποκράτη, του Γαληνού του θεραπευτή, είχε το μεγάλο προσόν της σωστής διάγνωσης, της επιβολής και υποβολής του ασθενούς. Ενέπνεε εμπιστοσύνη και δημιουργούσε στην ψυχή και στο μυαλό του αρρώστου τη βαθιά πίστη ότι ο γιατρός αυτός θα τον θεραπεύσει. Μόνο η παρουσία του και το ισχυρό πιάσιμο του χεριού για τους σφυγμούς ή το άγγιγμα του προσώπου για τον πυρετό, ήταν αρκετό για τον άρρωστο να αισθανθεί την ίαση

του Βλασαίου γιατρού. Ο Αντώνιος Μάστορας ως γιατρός υπήρξε άριστος, γεμάτος ανθρώπινα συναισθήματα. Αρχικά άνοιξε ιατρείο στο τότε μαγαζί του Παναγιώτη Μάστορα, στη συνέχεια σε ένα δωμάτιο του σπιτιού που σήμερα είναι ιδιοκτησία του Θεόδωρη Μυλωνά και μετέπειτα στο σχολείο στο σπίτι του δασκάλου. Διατέλεσε με επιτυχία και σχολίατρος για πολλά χρόνια στην Πύλο. Παντρεύτηκε τη δασκάλα Μαντάγαρη Μαρία που είχε γεννηθεί το 1903 στην Καρδαμύλη και απέκτησε τα παιδιά Γιώργο το 1929 ο οποίος έγινε ανώτερος αξιωματικός του στρατού, Σταυρούλα το 1931 η οποία σπούδασε καθηγήτρια φιλόλογος, Παναγιώτα το 1937, η οποία σπούδασε δασκάλα, Αθανασία το 1942, η οποία σπούδασε δασκάλα, Κων/νο το 1946 τελωνειακό υπάλληλο.

Παλιό μου κόσκινο

Βασική ασχολία των γυναικών για πολλούς αιώνες ήταν το κοσκίνισμα του αλευριού. Ο σύγχρονος τρόπος παραγωγής του ψωμιού πέρασε αυτή την ασχολία στις ξεχασμένες πλέον εργασίες. Στη φωτογραφία βλέπουμε την Κούλα Κωτσόβου του Αναστασίου από το Βλάση να κοσκινίζει σε έναν αλευρόμυλο της Βόρειας Μεσσηνίας. Όχι, δεν ετοιμάζε το αλεύρι για ζύμωμα ψωμιού, αλλά φωτογραφίζταν και στη μνήμη της πέρασε σαν ταινία κινηματογράφου τότε που στο χωριό όλες οι γυναίκες έπρεπε να ζυμώνουν υποχρεωτικά.

Οι ειρηνοποιοί από το Κοντογόني

Ο μπαρμαστερίτης ο Ταγκαλάκης, ήταν ο ειρηνοποιός του χωριού. Ψυχούλα ο μακαρίτης. Ο λόγος του είχε βάρος. Ακουγότανε. Είχε την εμπιστοσύνη του χωριού. Συμβίβαζε όλες τις διαφορές. Μοίραζε τις περιουσίες των αδερφιών όταν χωρίζανε. Έβανε τα σύνορα στα χωράφια, εκτιμούσε τις ζημιές που γίνονταν στα σπαρτά. Συνήθως, αυτός ήταν και πρόεδρος σε επιτροπές για τέτοιες μικροζημιές. Και έκλεινε τις υποθέσεις με την εξής χαϊδευτική φράση: «'Αι να μου χαθείς, παλιομαγάρα, σ'ώπα πια...». Ήτανε δε και το υπόδειγμα προσφοράς εργασίας στα κοινά του χωριού. Μπορούσε να διορθώνει καλντιρίμα σε κακοτράχαλους δρόμους ολομόναχος ώρες ολόκληρες, σιωπηλός, ώσπου να τελειώσει αυτό που άρχιζε. Για πιο μεγάλα ατοπήματα, πολύ σοβαρά, το χωριό είχε άλλο πρόσω-

πο. Τον μπάμπια Σπύρο τον Καντρωνά. Αυτός είχε τρόπο, λέγειν, έφερνε παροιμίες, ιστορίες και σε έκανε να πεισθείς ότι έχεις άδικο. Να δώσεις το χέρι να συμβιβαστείς. Ήταν πράος και ολιγόλογος. Καλόκαρδος. Μίλαγε αργά-αργά και

άρχιζε πάντοτε με τη φράση: «'Ακου να σου ειπώ φίλε μου...» (απόσπασμα από το βιβλίο του συμπατριώτη μας Πάνου Κοσμοπούλου «Μεσσηνιακή Παράδοση Βίου»).

Από τις ανασκαφές στο Μυρσινοχώρι

Ο σφραγιδολίθος από ανασκαφές στη Βουφράδα. Βρέθηκε στο Μυρσινοχώρι, χρονολογείται το 1450 π.Χ. και παριστάνει δυο πελαργούς που πετούν. Η φωτογραφία δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στα «Μεσσηνιακά 1968», Μίμη Φερέτου, τόμος Α', σελ. 180.

